

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Diana

Diana, Antonino

Coloniae Agrippinae, 1656

Confessionis Modus

urn:nbn:de:hbz:466:1-40647

Sufficit autem eis testimonium domesticorum, quod si confessus. Et sic usu recepta est confessio. P. 3. Et hoc modo modis iterant se servaturos. Non tenetur infra annum quis confessi ob periculum incurrendi in nova peccata. Licet teneatur confessi.

num. 10. 11. p. 11. tract. 1. ref. 22. Quarto, sufficere medicis, quod de Confessione agroti testentur, eius domestici fide digni vel etiam ipse, si est magna auctoritatis. Et sic interpretata est consuetudo constit. predictae secundum Nugnum, ubi supra. Et tandem iuramentum à medicis praestitum exequenda dicta constit. intelligi in quantum ut recepta est. Ita Sanchez ubi supra p. 3. tract. 4. resol. 93. Quaerit an quis propter periculum incurrendi in nova peccata teneatur frequentius confiteri, quam semel in anno? Affirmat cum plurimis aliis Cajetan. in summ. verb. confess. 8. 5. At rectè contrarium tenet, & docet Lugo de Sacrament. Pœnitent. disputat. 1. sect. 4. num. 43. Et sequi qui tamen affirmat teneri sub mortali sapius intra annum elicere actum contritionis ad vitandum periculum illud incidendi in nova peccata mortalia; quamvis non sit necessarium interrogare de hoc pœnitentem, nec eum admonere in particulari de tali obligatione, part. 7. tract. 12. ref. 31.

CONFESSIO

Modus

Confessio debet fieri ore proprio. Quamquam in aliquibus casibus, quidam admittant fieri possè dando peccata scripta Confessario presenti.

16 Confessio, primò extra necessitatem faciendae semper est ore proprio. Sic enim habet Ecclesiae consuetudo. ¶ An verò hæc consuetudo obliget sub mortali, ita ut non sit absolvendus, qui presenti Confessario sine causa præberet peccata scripta, & de illis se accusaret? Affirmat Fagundes præc. 3. lib. 3. cap. 1. num. 8. quia talis mutatio est gravis, & in re gravi. Sed Villalobos tom. 1. tract. 9. diffi. 31. num. 1. putat, talem non committere, nisi veniale; & si id faceret ex causa rationabili, nullo modo peccare. Quod, & Laymann lib. 5. tract. 6. cap. 6. num. 3. cum aliis admittit, & assignat duos casus, quorum unus est, si quis magnum pudorem sentiret in proferendis peccatis; alter, si agrotis gutturis angorem pateretur, ita ut vix, aut agrè posset ore

tenus confiteri. Ratio verò est; quia consuetudo prædicta videtur non obligare in his casibus, p. 3. tr. 4. ref. 127.

17 An vero ad implendum præceptum in Paschate, vel in articulo mortis non solum quis possit, sed etiam teneatur confiteri per scriptum, si alio modo non potest? Affirmat; respondet Turrianus de tœnit. quest. 9. art. 2. disputat. 31. dub. 2. Becao de Sacrament. cap. 37. quest. 7. num. 2. & alii. Quia præceptum Ecclesiasticum ordinatum ad implendum divinum, obligat ad adhibendam diligentiam, & apponendam media, quæ non sunt magnæ difficultatis, qualis est Confessio scripta; nam in hoc est modicus labor, & periculo publicationis occurri potest adhibendo cautelam, ut post lecturam Confessarii comburatur, &c. Sed negativam sententiam Ioannis de la Cruz in direct. Aliqui affirmant. conf. 2. de Sacrament. Pœnitent. quest. 7. dub. 7. concl. 1. & aliorum probabilem puto. Quia peccata scribere, & confessario scripta præbere, est modus confitendi insolitus, & de se publicus. Quod satis est, ut lex Ecclesiastica ad id non cogat, p. 3. tr. 4. ref. 128. Et p. 5. tr. 6. resol. 4. s. 19.

An ad implendum præceptum annum vel articuli mortis, qui aliter non potest teneatur confessi per scriptum?

Alii probabiliter

18 Et ob eandem rationem non teneatur quis confiteri per interpretem, si alio modo non potest. Et ideo dicitur in Concilio Lateranen. Omnia sua solus in casu die peccata confiteatur proprio Sacerdoti. Ita cœdū est de Saucius in selectis disputat. 33. numer. 8. Confessio & alit. Et hoc Vasquez in 3. part. tom. 4. no per inquest. 99. artic. 4. dub. 3. & alii, proce- terpretem. Vere etiam dicunt in articulo mortis. Granadus in 3. p. contro. 7. tr. 2. disp. 9. sect. 6. n. 28. contrarium docet; nam aliqui moribundus exponeretur gravi periculo damnationis, quia contritionem in illo articulo habere, difficile est; & sine contritione peccatum mortale non remittitur, saltem si non recipitur aliud Sacramentum. Favet huic sententiæ D. Thomas addit. ad 3. part. quest. 9. art. 3. ad 2. affirmas, præceptum Confessionis obligare ad adhibendum interpretem, si aliter non potest, quod saltem prote- dit in articulo mortis. Sed ego dicen-

Et 3. dum

Et in secundo, si moribundus probabiliter pœnitentiam se conseritum. Si autem pœnitentiam comtrarium, tenetur interpretem adhibere. Sed non ad confessionem integram materialiter.

Quando cumque vero præceptum urgeat, qui non potest confiteri verbis, tenetur confiteri nutibus, & signis.

Quibus qui in articulo mortis petit absolutionem.

dum puto cum Fagundez, *pract. 2. lib. 1. cap. 6. num. 8.* quod si pœnitens moribundus in peccato mortali existens, habet probabilem existimationem quod sit contritus, non tenetur confiteri per interpretem, quia tunc Confessio non est ad eam necessitas ad salutem, nec Deus videtur colligare cum tanto onere. Si autem probabiliter dubitat, se non esse contritum, tunc tenetur, tum ex præcepto divino, tum ex naturali propriæ charitatis, ne damnationis periculo se exponat. Non tenetur autem in talis casu facere Confessionem integram materialiter, sed tacere potest illa peccata, ex quibus non habet infamia sibi, vel alteri sequi potest, *part. 3. tract. 4. ref. 129. & p. 5. tr. 3. ref. 72.*

19 Tenentur autem, qui non potest verbis confiteri signis, & nutibus, ut est mutus, vel qui non habet nisi Confessarium surdum quando præceptum confessionis urget, pœnitens potest peccata Confessario manifestare per signa, nam ex hoc nullum sequitur inconveniens. Ita omnes DD. apud Hurtadum *de pœnit. disp. 8. dist. 3.* Et Megala *part. 1. lib. 5. cap. 8. num. 11.* asserit mutum in tali casu sufficere explicare ea peccata, quæ potest iudicio prudenter. Imò Ferrandez *part. 1. docum. 4. num. 33.* putat, Confessarium, cum urget præceptum confessionis, posse absolvere mutum, si signa doloris ostenderit, etiamsi nullum potuerit ex ejus signis peccatum percipere, dum non est alius Confessarius, qui melius intelligat, *p. 5. tractat. 6. ref. 3. & 19.*

20 Sed hunc casum ultimum paulò alitius discutiamus. Nam Sorus in *4. dist. 18. quest. 2. art. 6. ad 1.* & omnes fere Thomistæ tenent, moribundum, qui loqui non valens, absolutionem à Confessario nutibus querit, non posse absolvi. Primò, quia Confessarius non habet per hos nutus sufficientem notitiam. Secundò, quia nihil proponitur absolvendum, cum non explicentur peccata in particulari. Tertio, quia peccata talis moribundi non possunt remitti directè cum non explicentur;

nec indirectè, quia peccatum in communi, ut ab eo explicatur, non est remissibile. Et tandem, quia hic non verè confitetur, sed solum habet voluntatem confitendi. Sed affirmatiua sententia tenenda est cum Regio in *reserv. cas. 39. num. 4.* & aliis multis. Nam, sicut necessitas excusat aliquando Confessionem dimidiatam, ita excusare potest Confessionem in genere, quia non magis est necessaria ad Confessionem explicatio peccatorum in particulari, quam integritas. Confirmatur primò; quia qui recordatur se commisisse mortale, & non recordatur speciem, sufficienter confitetur illud in genere. Confirmatur secundò quia talis dat veram materiam, scilicet accusationem sui, cum ostensione doloris, ex quibus Confessarius cognoscit statum illius, quantum hic, & nunc potest cognosci. Nec Deus requirit à nobis aliquid supra vires. Et hanc sententiam determinant Canones, & Rituale Romanum Pauli Quinti ad primum argumentum dicimus, dari potitiam, quæ potest, & in tali casu sufficientem. Ad secundum, proponi absolvendam offensionem divinam personæ particularis, quæ est materia sufficientis. Ad tertium, offensionem divinam in genere absolvi directè, peccata verò singula indirectè, ut contingit in peccato obliquo. Ad quartum, non dari solum voluntatem confitendi, sed etiam Confessionem peccatorum in genere, significatam per nutus, *part. 3. tract. 3. resolutione 1.*

21 Sed hic insurgunt alia duo dubia. Immo absolvi de-
solvi de-
bet si nec
audis, nec
loqui po-
test, pulsas
autem sibi
pulsas, &
oculos in
caelum tol-
lit.
Sed Chapeavilla *de Sacrament. ministr. tempor. pestu cap. 3. quest. 11.* affirmat. Quia in tali casu adest tacita Sacerdotis

cerdotis petitio. Illa enim signa in articulo mortis non fiunt nisi dolo, i. manifestando, & medicinae quaerenda. Et sane, si is posset, peteret Confessarium, quod quilibet peccator facit, dum potest. Et tandem ex D. Augustino *sermon. 44.* tuosio pectoris est signum manifestativum peccati, & sic tacita peccati Confessio. Haec opinio est pia, & Confessarius suaderi debet ut talem absolvat sub conditione. Neque dicas, in tali casu adesse aliquam Confessionem, sed non sacramentalem, quae facienda est Sacerdoti. Nam, dum is tacite confitetur, petit absolutionem ab eo, qui habet potestatem. Vbi nota, quod aliter dicendum est de Confessione sacramentali, ordinata ad absolutionem; aliter de Confessione generali facta Deo & Ecclesiae sine hoc ordine qualis fit per *Confiteor*. Et quidem prima sufficit ad dandam absolutionem, secunda non item. Unde qui ad pedes Confessarii prostratus ut confiteatur, apoplexia corripere, absolvi posset. Non tamen Sacerdos, qui post inchoatam Missam dictumque *Confiteor* tale symptoma contingeret. Ita Laymann *lib. 5. tract. 6. cap. 8. num. 4. part. 3. tractat. 3. resolut. 2.* Sed novissime docet Marchinus, etiam Sacerdotem in tali casu absolvendum esse *part. 4. tract. 4. resolut. 92. §. Notandum est, in fine.*

22 Secundum dubium est, an talis sit absolvendus, si dubium sit, an praedicta signa orta sint ex contritione, an vero ex mortis angustia? Et respondeo cum Sancio, *select. disput. 44. numer. 35.* absolvi posse sub conditione, quia talis absolutio prodesse potest infirmo, & non obest Sacramento, *part. 3. tract. 3. resolut. 3.*

23 SECUNDO, Confessio sacramentalis non potest fieri Confessario absenti, & ab illo absente recipi absolutio. Nam Clemens VIII. per suum decretum anno 1602. damnat ut falsam, tenerrimam, & scandalosam istam propositionem. *Non licet per litteras, seu internum, Confessario absenti peccata sacramentaliter confiteri, & ab eodem ab-*

sente absolutionem obtinere. Sed Villalobos *tom. 1. tractat. 9. difficult. 37. numer. 6.* & alii, inter quos novissime Gamachus *in 1. part. cap. 29. §. 4. de Sacrament. Pœnit.* & Kellsonius, *in 1. part. tom. 2. quest. 9. artic. 3. dub. 3.* putant Clementem VIII. damnasse supradictam propositionem in sensu copulativo, quatenus tam Confessionem; quam absolutionem in absentia factam includit. Quae opinio probari potest primo; quia Pontifex adhibet particulam, *&*, quae copulat, non, vel, quae disjungit. Secundo, quia damnat illam propositionem in singulari, ac proinde per modum unius hypotheticae. Tertio, quia questio quam dirimere intendit, non erat de sensu divisivo, sed de copulativo inter DD. Igitur in hac sententia Confessio facta absenti esset valida, dummodo absolutio conferatur praesenti. Advertit tamen Gamachus, talem Confessionem à Pontifice declarari illicitam; excusari tamen posse bona fide, quia decretum loquitur de iis tantum, qui pruden- & scienter contra prohibitionem ausi fuerint confiteri. Verum *ita ut non* ipse puto cum Freyca *addit. ad tractat. de possit quis confess. sollicit. quest. 13. numer. 31.* & alii confiteri multis, esse de necessitate Confessio-*absenti,* & nis, ut fiat in praesentia Sacerdotis; quia *ab ea post-* est actus personalis, quemadmodum *eo praesente* absolutio, & Clement. VIII. in praedi-*absolvi,* cto decreto non solum damnasse absolutionem absente poenitente, sed etiam Confessionem absente Confessario, quod Sylvius *in 3. part. quest. 9. art. 3. post conclus. 4.* testatur declarasse ipsum Clementem Cardinali Bellarmino, & declaravit postea S. Congregatio apud Coquetium *dissert. de conf. per litt. c. 5. n. 15.* Igitur Confessio facta Sacerdoti absenti, non solum est illicita, sed etiam invalida, *p. 3. tr. 3. res. 7. & p. 5. tr. 17. res. 60.*

24 Ceterum ex hac sententia sequi *Potest ni-* videtur non posse absolvi moribun-*hilominus* dum, qui absente Confessario Confes-*absolvi mo-* sionem petit, vel signa poenitentiae de-*ribundue* dit, aliquibus resistantibus. Et ita te-*qui dedit* net Turrianus *de Pœnit. quest. 9. artic. 2. signa ab-* *disp. 32. dub. 4.* cum aliis quamplurimis. *sente Cœ-*
Sed *Confessario,*

Etiamsi
dubium
sit, num
talia signa
procedant
ex contri-
tione, an
ex dolore
mortis?
Confessio
debet fieri
Confessario
praesenti,
& ab eo
praesente
absolvi.

si huic praesentibus auctoritates illa vidisse.

Nam talis Confessio est quodammodo praesens.

Secus testes referuntur in absentia de signis.

Et tamen etiam in hoc casu probabile est absolvi posse.

At quos testes in tali casu requirantur?

Sed nihilominus tenendum est cum Valquez in 3. part. tom 4. quest. 91. art. 2. dub. 1. num. 4. & 5. & aliis multis absolvi posse. Haec sententiam clarè docuit D. Thomsa opuscul. 65. §. de Extrem. Vnctione, & Clemens VIII. apud Coninch de Sacrament. disput. 7. dub. 10. post nu. 61. respondit, se in decreto de quo supra huic casum non comprehendisse. Quae responsio quamquam ab ipso manaverit, ut Doctore privato, satis probat praedictum decretum huic opinioni non derogare. Accedit auctoritas Conciliorum Arausiaci l. cap. 12. Cathaginensis III. cit. in cap. egrotantes de conf. distinct. 4. & VII. cap. 67. cit. in c. 8. eadem causa, S. Leonis Papae Epist. 89. Et tandem Ritualis Romani editi anno 1635. Ad argumentum supra positum de absentia sacerdotis, respondetur, talem Confessionem non fieri omnino absentem, si adstantes talem Confessionem coram infirmo repererint, tanquam interpretes. Ita Sylvius in 3. part. quest. 9. art. 3. conclus. 4. part. 2. tract. 13. resolut. 13. & part. 3. tract. 3. resolut. 4. Vnde ob Contrariam rationem, si testes, non in praesentia moribundi, sed in ejus absentia testentur sacerdoti de signis contritionis moribundi, non potest confessarius illi absolutionem impendere. Sed quia Bonacina tom 4. disput. 2. quest. 3. punct. 33. num. 4. & alii multi tenent, etiam in hoc casu moribundum absolvi posse: hanc opinionem probabilem censeo, part. 3. tract. 3. resolut. 7. † & recitantes in part. 4. tract. 4. resolut. 92. §. N. randum est. Si testes referant Confessario se ab aliis audivisse, quod aeger petierit confiteri, poterit absolvi. Card. Lugo de peccat. disput. 7. sect. 5. numer. 81. oporteret tamen dari absolutionem sub conditione, Busenbaum lib. 6. tit. 4. c. 1. dub. 3. art. 2. ita p. 11. sr. 7. ref. 31.

25 Sed ad hoc supersunt aliqua dubia circa praedicta. Primum est, quot testes requirantur ad testandum in tali casu coram sacerdote, & moribundo de signis poenitentiae ab illo editis? Et videatur requiri plures. Quia S. Leo, &

Concilia citata loquuntur de testibus in plurali. Sed Sancius disp. 44. num. 35. docet, sufficere unum. Nam Felinus in cap. veniens, esset. num. 8. de testibus, ait, standum esse dicto unius, ubi non agitur de praedicio alterius. Nec oportere, quod sit Christianus, sed quemcumque sufficere: nam praesumptio in haeretico, &c. est quod deberet negare, ne fiat sacramentum, & sic in favorem. Debere tamen absolvi sub conditione, si signa dediti, p. 3. tra. 7. 3. resolut. 5. Et ita tenendum est p. 2. tr. 13. ref. 11. in fine.

26 Secundum dubium: An Confessarius possit absolvere moribundum sensibus destitutum, quem paulo ante confitentem audierat, & postea recesserat antequam absolvisset? Et respondeo affirmativè cum Chapeavilla de modo ministr. Sacrament. temp. mortis, cap. 4. dub. 2. section. 7. quasi. 13. dummodo non constet de mutato proposito. Nam non debet praesumi mutari. Nec est in hoc majus dubium, quam in contrahente per procuratorem, part. 3. tract. 3. resolut. 6.

27 Tertium dubium: An dari possit sub conditione absolutionis moribundo, qui nec confessarium petiit, nec ullam signa poenitentiae dedit? Et negativè respondendo cum Henr. quez lib. 3. c. 10. n. 9. Quia non potest dari absolutio, ubi nulla est accusatio. Nec dicas cum Homobono part. 1. tract. 7. cap. 18. quest. 84. talem fortasse habere actum contritionis internum cum voluntate confitendi. Nam talis voluntas debet exterius manifestari per signa: Sacramentum enim, quia sensibile, requirit materiam sensibilem. Ceterum sententiam affirmativam praeter Homobonum docuit Gregorius XV. dum erat Archiepiscopus Bononiensis, in memor. Confess. cap. numer. 16. Et testatur practicatam esse à Clemente VIII. cum quodam, quem cadere vidit à fabrica D. Petri. Docuit etiam Fautus tom. 1. lib. 4. quest. 202. Quia omnes loquuntur de moribundo alias bonae famae, & probatae vitae: quia is praesumi potest habere aliquem dolorem, factum sufficienter sensibilem per testificationem bonae famae. Et tandem

Prima ta-
men est ve-
rior.

Addit San-
cius, nec
posse absol-
vi si dedit
signa, sed
nemo illi co-
fatur.

Bava instituit. Relig. Christ. lib. 2. cap. 91. do-
cuit. talem absolui posse per modum
suffragii, cum conditione tacita, vel ex-
pressa, in quantum possum, & tu es capax,
par. 3. tract. 4. resolut. 8. & par. 4. tractat. 4.
resolut. 92. Unde hæc opinio est prob-
abilis saltem per locum extrinsecum.
p. 11. tr. 7. res. 31. Non est tamen reced-
endum à prima sententia, par. 3. Cui
addit Sancius in edit. Lugd. disput. 44. n.
35 quod si moribundus absente confes-
sario dedit quidem signa, sed nullus id
testatur, non potest confessarius sub co-
ditione absolueret. Et si aliquis mentia-
tur se signa doloris vidisse, quæ illere-
vera elicit, non illi profuturam abso-
lutionem, quia interpret est formaliter
fallus, par. 5. tractat. 3. resolut. 56. §. Ob-
servat.

28 Quartum dubium: An, quando
adest probabilis opinio, confessarius
possit, & debeat absolutionem impen-
dere, & sub conditione? Respondeo. Vi-
de verb. Opinio, num. 6.

Quando est
opinio pro-
babilis,
quod mori-
bundus ab-
solui possit.
Sacerdos
ad iate-
tur.
Nemo te-
netur confi-
teri publi-
cè.

29 TERTIO Confessio debet
esse secreta. Nam regulariter ad Con-
fessionem publicam nemo tenetur, si-
cut supra dictum est de Confessione per
interpretem, nisi quis in articulo mor-
tis dubitans se esse contritum, non pos-
set nisi publicè confiteri, ut tempore
pestis, naufragii, &c. Nam tunc pluri-
menda est mors æterna, quam aliqua
fama iacturæ; sed hic non tenetur ex-
plicare omnia peccata, sed potest omit-
tere graviora, par. 2. tractat. 16. resolut. 41.
& par. 3. tract. 11. resolut. 23. Imò sufficit
dicere unum peccatum, vel ut docet
Hurtadus de Sacrament. Pœnitent. disp. 9.
diff. 10. aliquo signo declarare se esse
pœnitentem, ut si in naufragio, bello,
&c. dicat confessarius, ut omnes, qui
volunt confiteri genuflectant: nam tunc
satis est genuflectere, par. 5. tract. 3. re-
solut. 73. & confessarius potest omnes in
communi absolueret. Ego vos absoluo à
peccatis vestris. Ibidem, & tract. 11. res. 13. &
in par. 1. sup. cit. in hac.

In quo nec
tenetur
confiteri
negrè.

30 idem dic, si quis in platea vulnus
lethale reciperet, & non posset simul a-
nimæ, & corporis medicamentum ad-

Summa Diana.

mittere, nec medici vellent per modicu-
m a medendo desistere. Quod enim ait
Mancinus. præcept. 4. dub. 10. in tali casu
debere peccata signis & nutibus, ut po-
test, coram necessariis tantum personis
manifestate, monendo eas, ut oculos, &
aures advertant, & si quid audierint
servandum sub sigillo: hoc inquam vi-
ris doctis non satis placet. Ego verò, si
possem, unum peccatum audirem, &
absolverem, confessionem integram
absoluturus post medelam. ibid. reso-
lut. 36.

31 Confessio facta invalida de reser-
vatis Delegata, tollit reservationem.
par. 8. tractat. 7. resolut. 65. Reservatio
non includit peccata dubia, ibidem reso-
lution. 72. Sic etiam confessiones in do-
mibus prohibitz à Synodo Diocæsana,
non sunt nullæ, quamquam puniendus
est confessarius. ibidem resolutione, 73.
Non confessus elapso, unica confes-
sione satisfacit annuæ confessioni, elapsi,
& præteritis anni. Ibid. res. 80.

Confessio
facta in do-
mibus non
est invalida
sed præ-
niendus
confessari-
us est.

32 In confessione non est aperienda
circumstantia Sodomiz (nisi præpter
reservatum) si cum femina, vel cum
masculo illam commisit, sed satis est di-
cere, peccavi contra naturam, ibid. res. 86.
p. 9. tract. 8. res. 66.

Sed Sodo-
mia est pec-
catu refere-
vati, aperi-
enda est
eius circum-
stantia.

33 Vicarius electus à Capitulo mor-
tuo Archiepiscopo non potest revoca-
re licentiam confessionis datam Regu-
laribus, ibid. res. 94.

24 Adimplet præceptum annuæ co-
fessionis, qui alicquod peccatum ex iu-
sta causatacet in confessione, & non te-
netur amplius eo anno confiteri, & sa-
tisfactio-
nem an-
nua con-
fessionis.
dem est ratio de oblitis, sicut qui in ar-
ticulo mortis ex causa omisit non tene-
tur statim eo cessante confiteri, sed po-
test expectare tempus annuæ confes-
sionis. par. 9. tr. 8. res. 56. Tenetur pœni-
tens manifestare reservata confessario
non habente facultatem ab illis absol-
vendi cum non reservatis; sed si sine pe-
riculo vitæ infamiz, vel honoris, tene-
tur manifestare, quæ absolutioni obsta-
re possunt ibidem. Sed obiter, non tene-
tur secularis se accusare in Confes-
sione de defectibus, qui peccata non sunt.

Tacetur ne
tas peccati
non impedit
satisfactio-
nem an-
nua con-
fessionis.

Defectus
qui non sunt
peccata,
non sunt
confitenda.

F i sed

sed Pellizzarius affirmat de Religiosis, cum aliquando possint esse cum culpa. *Secus de Religiosis. part. 9. tr. 9. ref. 29.*

sed an probabiliter, alii iudicent. *part. 9. tr. 4. ref. 96.*

CONFESSIO
Requisita.

Confessi, multare, quiritis. 35 **R**EQUISITA Confessionis continentur in his sequentibus capitulis.
Sit simplex, humilis Confessio, pura fidei, Atque frequens, nuda, discreta, libens; verecunda, Integra, secreta, lachrymabilis, accelerata, Fortis, & accusans, & sit parva parata.

Præcipue vero fidelitatem, dolorem, integritatem. Non sunt tamen omnes hæc conditiones necessariæ, maxime autem sunt fidelitas, qua peccata certa explicentur ut certa, & dubia, ut dubia, dolor, de quo vide supra verb. *Attritio, & Contritio, & Integritas.*

36 Ad fidelitatem pertinet in Confessione verum dicere, & in ea mentiri est peccatum ex suo genere grave. *Ex mentiri est culat tamen primò parvitas materiæ; nam mendacium de peccato veniali nō est peccatum mortale. part. 5 tractat. 5 res nisi parvis sol. 27. nisi illud veniale esset totalis materia Confessionis; nam tunc daretur absolutio sine materia, & Sacramentum foret nullum. Ita Suarez, tom. 4. disp. 22. sect. 10. num. 6. & DD. communiter. Sed Faber in 14. dist. 17. quest. unic. disput. de veniali. 14. cap. 3. num. 51. ait, mendacium de veniali, etiam si sit totalis materia Confessionis, esse veniale: quia inquit, omne mendacium de veniali est res levis & parum lædit iudicium Confessarii. Ad argumentum supra factum responder, Sacramentum ex parte etiam irritari, quando mendacium est de materia partiali, unde debere utrumque esse mortale, si levitas materiæ non excusaret: sicut idem peccatum mortale esset, consecrare panem hordeaceum solum, & hordeaceum simul cum triticeo. Ita ille;*

37 Excusat etiam Sancius à mortali, *Velfi mendacium sit de re ad Confessionem non pertinente. Rursus explicari debent omnia mortalia in specie, & numero. Nō autem quoad circumstantias aggravantes.*

38 **Q**UOD INTEGRITATEM sciendum, Confessionem esse debere de omnibus peccatis mortalibus quoad speciem, & numerum, ac proinde de omnibus circumstantiis mutantibus speciem, & non autem de aggravantibus in eadem specie, de quo dictū supra verb. *Circumstantia, num. 5.*

39 Neque confitenda sunt aliqua, quæ minus perite explicari solent absque eo, quod sint peccata. Itaque non tenetur pœnitens confiteri, quod divinis inspirationibus, non correspondit: quia aut inspiratio est ad implendum præceptum, & tunc illi non correspondere, non est peccatum distinctū à transgressione præcepti, ac proinde satis est, quod explicetur ipsa præcepti transgressio. Si verò est ad consilium, ut ad ingrediendam Religionē, ad dignitates possidendas, ad curas humanas oblivioni tradendas, macerandū corpus, & similia, non est peccatum illi non respondere, cum nemo teneat operari secundum consilium, quamvis Tolerus lib. 3. cap. 2. num. 6. dicat esse peccatum veniale. Ita Sancius. *disputat. 7. num. 4. part. 3. tr. 4. res. sol. 52.*

40 Præterea, si pœnitens sufficiens examen adhibuisse bona fide arbitratur, & dolorem, quem potest, adducit, non tenetur se accusare, quod non præmiserit magnum examen, & non afferat magnum dolorem, quia non obligatur, nisi ad moralem diligentiam. *Sanch. disp. 1. n. 8. ibid. §. Primo.*

41 Tertio, non oportet, se accusare de omnibus commissis ore, verbo, opere, & cognitione; quia hæc generalis confessio est imbibita in Confessione specialium peccatorum. Idem Sancius. *Ibid. n. 17. ibid. §. Secundū. Qui infra docet.*

præ-